

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **A. N.,** zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,** se sídlem Kounicova 687/24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2016, č. j. 32 A 24/2016 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 31. 5. 2016, č. j. 32 A 24/2016 - 34, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2016, č. j. KRPB-81255-21/ČJ-2016-060027-50A, kterým byl stěžovatel podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn na dobu 30 dnů, tj. ode dne 2. 4. 2016 do 1. 5. 2016, a to za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

II.
Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

V kasační stížnosti stěžovatel napadá rozsudek z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Konkrétně stěžovatel namítá nesprávné posouzení nutnosti jeho zajištění, neboť smyslem § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jakož i čl. 28 nařízení Dublin III je to, aby se žadatelé o azyl nevyhýbali azylovému řízení v příslušné zemi. Zajištění pak slouží k tomu, aby cizinec byl, byť i proti své vůli, dopraven do státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Aniž by stěžovatel zpochybňoval kritéria § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, zdůrazňuje, že by bylo zcela proti smyslu uvedeného ustanovení aplikovat zajištění v okamžiku, kdy je zřejmé, že cizinec se nachází na cestě do státu příslušného k řešení jeho žádosti o mezinárodní ochranu či do státu, v němž již probíhá řízení podle nařízení Dublin III, jehož předmětem je právě stanovení příslušného státu, a to tím spíše, pokud takový stát přímo sousedí s Českou republikou a nemůže tedy být naplněna poslední podmínka § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Již v žalobě stěžovatel připomněl, že pouze jednání žalované mu zabránilo v dobrovolném návratu do Rakouska, odkud přicestoval, a zde se podrobil eventuálnímu výsledku řízení podle nařízení Dublin III. Je proto zbytečné jeho omezení na svobodě jen z toho důvodu, aby byl následně přepraven do Německa nebo Rakouska, kam by, nebýt předmětného zajištění, odcestoval sám a za podstatně nižších nákladů. Stěžovatel má za to, že žalovaná a krajský soud sice správně vyhodnotily jeho případ jako případ osoby, která podala žádost o mezinárodní ochranu ve více členských státech, ale již nedostatečně posoudily jeho individuální situaci a jeho pobytovou historii na území zemí schengenského systému. Stěžovatel namítl, že nepatří např. mezi osoby, které žádají o mezinárodní ochranu v Maďarsku, ale ve skutečnosti směřují do jiné evropské země. Stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu v Německu a posléze v Rakousku, načež se omylem ocitl na území České republiky, a to jen na krátkou dobu po výstupu na první přeshraniční stanici poté, co zjistil, že omylem nastoupil do vlaku směřujícího do České republiky. Je zjevné, že stěžovatel přes území České republiky necestoval v úmyslu dopravit se ze země, která je příslušná k vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, do jiné země, kterou považuje pro své účely za zemi příznivější. Žalovaná byla informována o tom, že stěžovatel je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rakousku a disponuje tak právem pobytu na území Rakouska. Případná nepříslušnost Rakouska by byla řešena samotnými rakouskými úřady v intencích nařízení Dublin III. Stěžovatel tedy mohl a hodlal z území České republiky legálně vycestovat na území Rakouska, kde disponuje oprávněním k pobytu, přičemž zde by pokračoval v řízení o udělení mezinárodní ochrany; v tomto řízení by mohlo být kvalifikovaně rozhodnuto o státu, který je k vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu příslušný. Stěžovatel proti svému transferu do Německa či Rakouska nebrojil, ale trvá na

tom, že rozhodnutím žalované došlo k bezúčelnému omezení jeho svobody, a to bez potřebného individuálního přezkoumání podstatných okolností jeho případu, v důsledku čehož je jeho zajištění nezákonné. Tuto vadu nenapravil ani krajský soud, který se ve svém rozsudku přihlásil k ryze formálnímu pojetí podmínek § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu plyne, že dne 2. 4. 2016 v 20:04 hod. prováděla hlídka Policie ČR pobytovou kontrolu na vlakovém nádraží Břeclav v mezinárodním vlakovém spoji RJ 372 W. Mozart jedoucím ve směru Vídeň – Praha, přičemž kontrolovala také stěžovatele, který na výzvu k prokázání totožnosti nepředložil žádný cestovní doklad, vízum ani jiné povolení, které by jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na území České republiky. Stěžovatel předložil jen kartu žadatele o azyl s územní platností Rakousko. Lustrace stěžovatele v evidencích Policie ČR byla negativní, dále bylo provedeno daktyloskopování spojené s lustrací v evidencích AFIS (negativní) a EURODAC – byla zjištěna pozitivní shoda v Rakousku ze dne 5. 3. 2016 a Německu ze dne 16. 9. 2013. Lustrací provedenou v rakouských evidencích bylo zjištěno, že stěžovatel je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rakousku, v rakouském cizineckém registru je k jeho osobě zaznamenán příkaz k přemístění s poznámkou, že je nezbytné kontaktování Spolkového azylového úřadu; byla rovněž zjištěna shoda v EURODAC s německým záznamem. Rakouská policie sdělila, že důvodem k přemístění stěžovatele z Rakouska do SRN je, že Rakousko není příslušné pro vyřízení žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu, protože stěžovatel požádal poprvé o mezinárodní ochranu v SRN a rakouské úřady již obdržely od německých úřadů souhlas s převzetím. Rozhodnutím ze dne 3. 4. 2016, č. j. KRPB-81255-20/ČJ-2016-060027-50A, byla stěžovateli podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území České republiky. Stěžovateli byla stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 30 dnů s tím, že tato doba začne běžet od okamžiku ukončení zajištění, a to jen v případě, nebude-li postupováno podle nařízení Dublin III. Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2016, č. j. KRPB-81255-40/ČJ-2016-060027-50A, byla podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba zajištění stěžovatele o 23 dnů, tedy od 2. 5. 2016 do 24. 5. 2016. Dne 12. 4. 2016 zaslalo Německo souhlas s přijetím stěžovatele a dne 12. 5. 2016 byl proveden jeho transfer do Německa (příkaz k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 6. 5. 2016 a záznam o

propuštění – předání zajištěného cizince ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 12. 5. 2016). Stěžovatel v řízení před žalovanou uvedl dne 3. 4. 2016, že je svobodný a dosud žil v Rakousku. Jeho matka již zemřela, otec se podruhé oženil a údajně o něj a jeho tři sourozence neměl zájem. Jeden bratr žije ve Francii, druhý ve Španělsku a nejstarší žije v Maroku. Stěžovatel z Maroka odešel po smrti matky v roce 2013, protože s otcem neměl dobré vztahy. V Maroku se mu podařilo dostat do kamionu, který jel trajektem do Francie, kde byl asi 1 měsíc u bratra, poté odjel do Německa. Po příjezdu do Německa byl umístěn do dětského domova a absolvoval kurz němčiny. Po 7 měsících od dosažení zletilosti se rozhodl odcestovat za kamarádkou do Rakouska. V Německu byl stěžovatel údajně asi 3 roky, ale odmítl, že by v Německu žádal o mezinárodní ochranu. Údajně požádal o mezinárodní ochranu až v Rakousku. V České republice nemá žádné příbuzné, nemá žádné finanční prostředky a v České republice nechce žádat o mezinárodní ochranu. V případném návratu do Německa by mu nic nebránilo, ale chce se vrátit do Rakouska. Do vlaku jedoucího do České republiky nastoupil údajně omylem, protože chtěl jet do Mödlingu v Rakousku. K dotazu, jak je možné, že jeho spolucestující, který byl také zajištěn, uvádí jiné skutečnosti, se nijak nevyjádřil. Odmítl, že by měl cokoli společného s krádeží batohu. Nemá žádné zdravotní problémy a porušení právních předpisů si je vědom.

Podle čl. 28 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení.

Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že si je vědom skutečnosti, že zdejší soud usnesením ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015 – 88, položil Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžnou otázku: „*Má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. Věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31)], za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení*?“ Uvedená předběžná otázka se ovšem týkala právní úpravy zákona pobytu cizinců před nabytím účinnosti novely tohoto zákona provedené zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 314/2015 Sb.“), který nabyl účinnosti dne 18. 12. 2015.

V tomto případě bylo řízení zahájeno dne 3. 4. 2016 (viz oznámení o zahájení správního řízení ze dne 3. 4. 2016, č. j. KRPB-81255-12/ČJ-2016-060027-50A, které bylo rovněž dne 3. 4. 2016 doručeno stěžovateli), proto je nutné na projednávanou věc aplikovat zákon o pobytu cizinců ve znění zákona č. 314/2015 Sb., účinného od 18. 12. 2015, kterým byl do § 129 za odstavec 3 vložen nový odstavec 4, který na rozdíl od předcházející právní úpravy zakotvuje kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince v zákoně. Není

proto důvod pro přerušení tohoto řízení do skončení řízení před Soudním dvorem Evropské unie o výše uvedené předběžné otázce.

Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováženého cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

Nejvyšší správní soud se nejprve ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že v době rozhodnutí o zajištění žalovaná disponovala informací, že příslušná k vyřízení žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu je Spolková republika Německo, v níž stěžovatel poprvé o mezinárodní ochranu požádal. Stěžovatel přitom splňoval kritéria pro zajištění podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který stanoví, z jakých skutečností se dovozuje existence nebezpečí vážného nebezpečí útěku. Ze zjištěného skutkového stavu věci je zřejmé, že stěžovatel porušil povinnost zůstat na území SRN, kde poprvé požádal o mezinárodní ochranu, a vyčkat rozhodnutí o své žádosti. Místo toho stěžovatel odcestoval do Rakouska, kde opětovně požádal o mezinárodní ochranu, přestože tento stát nebyl k posouzení jeho žádosti podle nařízení Dublin III příslušný. Posléze stěžovatel vstoupil a neoprávněně pobýval také na území České republiky. Stěžovatel dále uváděl, že mu sice žádná skutečnost nebrání v odjezdu do SRN, ale vyjádřil vůli vrátit se do Rakouska, kde již ovšem byl ve vztahu k jeho osobě vydán příkaz k přemístění. Krajský soud v této souvislosti správně dovodil, že stěžovatel ani neuvažoval o dobrovolném návratu do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tj. do SRN, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III.

Podstatou nejen kasačních, ale zejména žalobních námitek ovšem byla také argumentace, že zajištění stěžovatele nebylo s ohledem na jeho poměry a stěžovatelem popsané okolnosti případu nutné a rozhodnutí o zajištění stěžovatele také nebylo s ohledem na okolnosti případu přiměřené (srov. též citovaný čl. 28 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III).

S touto žalobní argumentací je spojeno zejména posouzení, zda ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců před zajištěním stěžovatele za účelem jeho předání nepřichází v úvahu využití mírnějších opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. S uvedeným souvisí také zhodnocení přiměřenosti zajištění za použití kritérií stanovených § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Těmito otázkami se žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala a v souladu s citovaným § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců konstatovala, že také před zajištěním cizince za účelem jeho předání je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvedla, že stěžovatel nemá na území České republiky hlášený pobyt, což ostatně ani mít nemohl, neboť na území České republiky přicestoval bez povolení. Stěžovatel nemá ani finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací přemístění a podle vyjádření stěžovatele v České republice nežije ani žádný jeho příbuzný či známý, který by jej ubytoval, případně za něj složil finanční záruku. Žalovaná proto dovodila, že stěžovatel není schopen splnit povinnosti, které plynou z uložení zvláštních opatření, a současně existuje odůvodněná obava, že by uložení některého ze zvláštních opatření nesplnilo zamýšlené očekávání a stěžovatel by území opustil neznámo kam. Žalovaná při svém rozhodování také hodnotila podle § 174a zákona o pobytu cizinců přiměřenost zajištění, jak dále uvedeno.

Nejvyšší správní soud přitom s hodnocením, které provedla žalovaná, souhlasí, neboť za situace, v níž stěžovatel nedisponoval žádnými finančními prostředky, neměl v České republice zajištěno žádné ubytování a neměl na území České republiky známé nebo příbuzné, kteří by mu byli schopni a ochotni pomoci např. zajištěním ubytování či poskytnutím peněžních prostředků, nebylo možné účelu, pro nějž byl stěžovatel zajištěn, účinně dosáhnout mírnějšími donucovacími opatřeními, tj. uložením některého ze zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel nemohl ohlásit adresu místa svého pobytu a ani se v tomto místě zdržovat, protože na území České republiky žádný pobyt neměl a nebyla zde ani reálná perspektiva, že by ho v dohledné době získal [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Z téhož důvodu nepřichází v úvahu ani uložení povinnosti stěžovateli ve smyslu § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců hlásit se policii ve stanovené době, protože tato povinnost předpokládá existenci pobytu na území České republiky; stěžovatel navíc výslovně projevil úmysl vrátit se zpět do Rakouska. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedisponoval žádnými finančními prostředky, nebyl ani schopen si ubytování na území České republiky zajistit a s ohledem na jeho nemajetnost nepřipadalo v úvahu ani složení peněžní záruky podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž stěžovatel ani netvrdil, že by za něj byla ochotna složit peněžní prostředky jiná osoba.

Nejvyšší správní soud rovněž přisvědčuje závěrům žalované ohledně posouzení splnění kritérií přiměřenosti rozhodnutí o zajištění podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť, jak žalovaná uvedla, stěžovatel je v mladším produktivním věku a je zdravotně v pořádku, nikdy nebyl v České republice a nemá zde žádné rodinné vazby. Délku jeho pobytu na území bylo lze v době zajištění počítat v řádu hodin, takže bylo vyloučeno, aby si stěžovatel vytvořil v České republice silnější vazby. Stěžovatel neměl žádné finanční prostředky a nebyl tak schopen si zajistit ubytování, stravu a základní hygienické prostředky. Závěry žalované mají oporu v obsahu spisu a na základě uvedeného s ní lze souhlasit, že v důsledku zajištění nedošlo k nepřiměřenému zásahu do práv stěžovatele.

Krajský soud ovšem pochybil, jestliže se přes žalobní argumentaci (jakkoli nepoužití alternativ k zajištění ani nepřiměřenost zajištění nebyly v žalobě explicitně zmíněny, nicméně žalobní body i k těmto otázkám implicitně směřují) uvedenými otázkami výslovně nezabýval. Uvedené ovšem představuje pouze dílčí pochybení krajského soudu a nejedná se v daném případě o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť lze dovodit, že výrok rozsudku krajského soudu by byl stejný i za situace, kdy by k tomuto pochybení nedošlo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59). V této souvislosti je především podstatná skutečnost, že s uvedenými otázkami se podrobně vypořádala již žalovaná v napadeném rozhodnutí, přičemž Nejvyšší správní soud s jejími závěry souhlasil.

IV.
Závěr a náklady řízení

Z uvedených důvodů dospěl kasační soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Krajský soud ustanovil usnesením ze dne 6. 5. 2016, č. j. 32 A 24/2016 - 17, stěžovateli zástupce v osobě Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta. Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele přiznal odměnu za 1 úkon právní služby, a to za sepsání kasační stížnosti [§ 11 písm. d) advokátního tarifu]. V souladu s ustanovením § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí odměna za jeden úkon právní služby 3100 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto byla přičtena i zástupcem požadovaná náhrada DPH ve výši 21 %, tedy 714 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 4114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. září 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu